Ч. 245. Середа 15 (2) падолиста 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5 40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К — 90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарні наради і конференциї. — Скандальна подія в палаті послів. — Італїяньско-турецка війна.

В суботу по полудни відбула ся нарада міністрів. Предметом нарад було парляментарне положене, а особливо становище правительства супротив дорожняних внесень і урядничих предложень. На нараді тій мало також запасти рішене в справі заяви, яку має зложити правительство на початку дорожняної дебати в справі мясній та в справі переговорів, ведених з Угорщиною.

Намістник Чех кн. Тун конферував у Відни з президентом міністрів ґр. Штірґком, з міністром справ внутрішних бар. Гайндлем та з иншими визначними політичними личностями в справі ческо-німецкого порозуміня. Крім того був він на авдиенциї у цісаря. Ґр. Штірґк хоче поновити угодові переговори, ведені бар. Ґавчем на віденьскім терені. Здає ся, що вже сего тиждня одержать ческі і німецкі провідники від президента міністрів запрошеня до участи в переговорах над управильненем язикових справ по державних урядах в Чехах. Дехто здогадує ся знов, що віденьский побут кн. Туна стоїть в звязи з недалеким іменованем дра Брафа міністром рільництва.

На пятничнім засїданю палати послів в запиті до предсїдателя, пос. Гуммер (нім. радикал з Чех) сказав, що недавно Alldeutsche Korresp. помістила звіт, якого автором був всенімецкий посол Малїк, про мнимий острий спір між бесїдником а послом Зайдлем. Се твердженє зовсім несправедливе. Одиак від посла Малїка, котрому гонорова рада відмовила здібности до сатисфакциї, не можна дістати ніякої лицарскої сатисфакциї за той брехливий звіт.

Пос. Малїк попросив на те о голос і заявив, що пос. Іро в кульоарах оповідав, що Зайдель назвав статю Гуммера, яка появила ся в Deutsches Volksblatt-ї, дітвацтвом. Стоячий коло бесїдника пос. Гуммер відповів, що Зайдель рішучо тому перечить. Пос. Малїк назвав за то Гуммера комедиянтом і лайдаком.

В хвили, коли Гуммер до него приступив, Малїк добув гарапа і заки можна було тому перешкодити, двічи ударив ним пос. Гуммера.

Посли, що стояли близько, кинули ся, щоби недопустити до дальшої бійки. Малїкови видерли гарап, а Гуммера вивели із салї. Предсїдатель острими словами прикликав пос. Малїка до порядку і відобрав єму голос. Пос. Малїк заявив, що приніс гарап, бо довідав ся, що Гуммер хоче єго чинно зневажити.

В часї сїпанини пос. Гуммерови роздерто сурдут і зірвано єму ковнїр із шиї. Правит. радник Купка видер Малїкови з руки гарап. Посла Гуммера, котрий пінив ся і викрикував, що застрілить Малїка як пса, відведено до президияльної канцеляриї, де списано з ним протокол. На чолї Гуммера видко було два довгі шрами від ударів.

Серед загального розворушеня засїданє замкнено.

Нинїшне засїданє розпічне ся від згадки про оногдашну бійку в парляменті. Президент палати виступить з осудом сеї скандальної подїї та відкличе ся безперечно до послів, аби они придумали способи береженя поваги палати для спиненя а евентуально строгого караня посольских лайок і бійок. В справі тій відбула президия палати окрему нараду над зарядженями в справі таких подій як конфлікт між пос. Гуммером і Малїком. Плянує ся доповненє реґуляміну в тім напрямі, аби запити до президента, при яких головно приходить до сварок, вношено на будуче тільки на письмі як інтерпеляциї. Предсїдатель міг би відповідати на них устно а евентуально лише на письмі. Є також проєкт, щоби посли не промовляли зі своїх місць, але з окремої трибуни, щоби президент палати міг бесїдника чути і завчасу спинити обидливі вислови.

З огляду на те, що перше читанє буджету покінчило ся і то досить скоро, то вже сего

---

19)

Крізь стіну.

(З францускогo — Кл. Моффета).

(Дальше).

— Я так собі гадав! Менї видавали ся дивними ріжні дрібниці. Звідки пр. приходиш ти до того, аби говорити так хорошо і чисто по анґлїйски? Атже то для своячки бідного бельґїйского різьбаря що найменше дивне.

— По анґлїйски — я все уміла! — відповіла змішана.

— Добре. Але звідки ти до того прийшла? Де ти научила ся по анґлїйски? І звідки ти так по паньски виглядаєш і такі руки маєш — зовсім як яка сьвята на церковних віконних образах? Менї здає ся, Бог знає що? Ти якась зачарована царівна!

— Твоя царівна, Льойде — сказала усьміхаючись.

— Так, моя мала, солодка царівна. А тепер же говори, що то за тайна?

Єї лице прибрало такий болїсний вид, що єго аж серце заболїло.

— Ба, коби я то могла сказати — але —

Она спинила ся і глянула на него безрадно.

— Чи то щось такого, чого ти не розумієш?

Она притакнула головою.

— І що тебе дотикає?

— Так, я нїколи з нїким о тім не говорила, бо — бо бояла ся.

— Бояла ся?

Она знов кивнула головою.

— І то є та причина, длячого ти не хотїла іти за мене?

— Так, Льойде.

Він мовчав зачудований. Бачив по нїй, що від зворушеня може зімлїти.

— Бідна, люба дитино! — відозвав ся ніжво зі співчутєм. — Я безсовістний, що примушую тебе о тім говорити.

Але Алїсия відповіла зажурена:

— Може зрозумієш, Льойд, що то, що я зробила, не є нїчим злим — нїчим, чого би я мусїла встидати ся.

— Яка думка! — скрикнув він поважно. — Дай спокій, люба! Не говорім більше о тім.

— Але я сказала би тобі, колиб лиш могла! Є щось в моїх гадках — або в моїй души: щось темне, що мене непокоїть і лякає — особливо ночию.

— Не диво — відповів він можливо спокійним голосом — коли хто сидить цїлий день в понурім будинку повнім костий і духів. Зажди лиш, будеш дивувати ся, як инакше буде до тебе житє усьміхати ся, коли замешкаємо в вигіднім домку на передмістю Ню-Джерсї.

Він якраз хотїв єї знов обіймити, коли увійшов дозорець, аби сказати що трицять мінут вже минуло.

— All right! — сказав Кітредж, а коли знов до неї обернув ся, побачила Алїсия, що єго очи були мокрі.

— То дуже прикро, але нїчого — сказав до неї. — Ти, моя люба, зробила з мене мужчину. Я вже поборю перепони, бо маю нову цїль житя, а то додає менї сили і довіря. Хочеш почути? Та цїль називає ся: Вірю в Алїсию! То всьо, але того досить. А тепер ще один поцїлунок і бувай здорова!

Они держали ся в обіймах, аж до їх уший доніс ся остерігаючий голос дозорця.

— Ще одно — сказав Кітредж, коли она вже стояла на порозї. — Длячого питала ти мене о назвище тої женщини, коли єго знаєш?

Она поглянула на него здивована і заперечила головою.

— Не знаю єго і не хочу знати.

Коли знов опинив ся в своїй самітній келїї, витягнув з кишенї свою улюблену книжку з поезиями Муссета і отворив титулову картку. Она не знала назвища тої женщини! А однако она сама виписала то назвище невправним але виразним письмом ось тут на тій білій картцї!

XI.

Дотична дама.

Кокенїль був зовсім вдоволений оповіданем Алїсиї тим більше, коли надійшла з Льон.

тиждня збере ся буджетова комісия, щоби буджетову провізорию і позичку предложити на час палаті до другого читаня. Тимчасом повна палата буде радити над внесенями дорожняної комісиї та над предложенями в справі державних урядників. Крім того треба буде палаті заняти ся справою реґуляміну та перевести в друге перше читане предложеня про суспільне обезпечене, хоч то предложене в попереднїй палаті зазнало вже в комісиї остаточного полагодженя. Крім того прийде ся кабінетови ґр. Штірка полагодити справу італїяньского факультету та войскової реформи.

В парляментарних кругах впевнюють, що для полагодженя тих справ п. Білиньский веде акцию задля утвореня більшости, до якої мали би увійти побіч Поляків і Німців також Чехи та деякі инші менші ґрупи. Молодочехи і часть ческих аґрариїв мають після ческорадикальних інформаций склонювати ся до тих плянів Білиньского. Після погляду ческих радикалів не сьміє однак жадна ческа партия покидати опозицию, поки в кабінеті остає др. Гохенбурґер.

В італїяньско-турецкій війнї в Тріполїсї доси нічого не змінило ся. Італїянцї з занятих собою кількох надморских міст не посувають ся наперед, а Турки держать їх немов в облозї. Зате заповідає італїяньска праса близьку акцию італїяньскої фльоти на еґейскім мори. Іменно вже в найблизшім часї мають Італїянцї обсадити великий турецький остров в еґейскім мори, Лємнос. Остров той, положений о 80 кільометрів від Дарданельского проливу, служив би італїяньскій фльоті за підставу до дальших операций. Італїяньска праса грозить, що коли Туреччина до 14 днїв не згодить ся на мирові переговори, то Італія проголосить також анексию острова Лємнос.

Новинки.

Львів, 14 падолиста 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер Вячесл. Залєский яко управитель міністерства рільництва іменував комісаря лїсництва I кл. Ром. Дзевольского ст. комісарем лїсництва. — П. Намістник перенїс: комісаря пов. Сев. Секірского з Горлиць до Львова, концінїста Намістництва В. Шіндлєра зі Львова до Зборова а практиканта концепт. Намістництва Стан. Кашубского зі Львова до Горлиць; — іменував канцеліста Намістництва Ант. Турковского секретарем повітовим.

П. Намістник придїлив стар ветеринаря пов. Север. Дандовича до служби в старостві в Рогатинї та перенїс ветеринарів повітових: Вол. Рудницкого з Городенки до Ярослава і Генр. Фабяньского з Рогатина до Городенки а асистента ветеринарийного Іґн. Кржиштопя з Бродів до Злочева.

— **З зелїзн. цї.** З днем 1 жовтня 1911 отворено стацию Львів-Клепарів на шляху зелїзницї Львів-Белзець (Томашів) також для перевозу материялів вибухових, вичислених в додатку С. уст. Іа, ґрупа 2 (легко експльодуючі материяли стрільничі і розсаджуючі) і уст. І б ґрупа 2 (легко експльодуюча муніция) до тарифи товарової, часть I, роздїл А.

— **Видїл філії Просьвіти** в Рогатинї скликує на день 20 падолиста 1911 р. о год. 1 в полудне звичайні загальні збори, на котрі кожда читальня, що лежить в округї філії в Рогатинї має висилати своїх відпоручників. Кождий знова що є членом тов. „Просьвіта“ у Львові має право і обовязок прибути на збори у власнім іменя. — За Видїл філії „Просьвіти“ в Рогатинї: о. Стефан Городецкий, голова; Гриць Олїйник, секретар.

— **Тов. укр. наукових викладів** ім. П. Могили уладжує слїдуючі виклади в Перемишли в салї „Руского Інститута для дївчат“ кождого разу о год. 5 попол: 19 падолиста проф. Северин Зарицкий: Товариські і суспільні відносини в Римі в початках цїсарства; 26 падолиста артист-маляр Іван Труш: Пластика в Шевченкових поемах; 3 грудня др. Осип Турянський: В. Винниченко — Брехня; 10 грудня др. Мариян Долиньский: Заразливі недуги і борба з ними; 17 грудня др. Ів. Крипякевич: Школи і шкільне питане на Україні в XVI—XVIII в; 19 грудня проф. Маркіян Терлецкий: Ґеоґрафія України.

— **Нещасливі пригоди.** Страшна пригода стала ся в суботу вечером в реальности при улици Яховича 11а. 70-лїтна Малка Бляверова, вдовиця по купци із Камінки Струмилової варила собі вечеру на машинцї спіритусовій. Хотячи долляти спіритусу відкрутила затичку а в наслїдок того настав вибух спіритусу і займило ся не лиш одїнє на Бляверовій але й меблї в хатї. Коли полїциян патролюючий на улици побачив крізь вікно огонь, вбіг по виламаню дверий до хати разом з другими льокаторами і застав вже Бляверову лежачу без житя у ванні в сусїдній комнатї. Старуха, видко, хотїла пригасити на собі огонь і вліз ла до порожної ванни та закінчила там житє. Тіло відставлено до інстит. судової медицини. — Оногди вечером на ул. Жовківскій вискочила Мария Пахновска з трамваю так нещасливо, що розбила собі голову і дістала потрясеня мозку. — В суботу вечером наїхав візок почтовий ч. 22 на селянку Марию Дику з Малехівки і зранив єї сильно дишлем в плечі. — При ул. Крашевского, при будові каналу обірвала ся вчера земля і потовкла тяжко зарібника Н. Стефана. Поготівля ратункова подавши єму першу поміч, відставила єго до шпиталю.

— **По втечі Січиньского.** Одна з львівских часописий помістила розмову з ведучим слїдство прокуратором Гінце, котрий ось що сказав: Станиславівску вязницю вибрано для Січиньского длятого, що она давала запоруку як найбільшої безпечности. Управа вязницї одержала специяльне припоручене, щоби стерегла строго вязня і додавала єму, о скілько можна, польскої служби. Як ключник так і комендант того відділу суть латиньского обряду а так само дозорці Нуда, Цьслікув і Малярж суть також латиньского обряду. Нуда доси не признав ся, однак призибрані против него познаки ствержують, що лиш Нуда міг улекшити втечу а инші арештовані дозорці можуть відповідати лиш за брак дозору. Завізвані яко знатоки шлюсарі ствердити, що замки отворено ориґінальними або підробленими ключами а не витрихами. Січиньского ведено сутеринами аж до фронтового крила. Перші двері брами аж до подвіря мусїв отворити єму Нуда а з фактів що варта войскова не задержала єго на головній брамі внутрішній можна припускати, що він вийшов в мундирі дозорця. О скілько можна вірити войсковим стійкам, Січиньский вийшов з будинку сам без нїякого товариша.

дона телєґрама від висланого там урядника, в котрій доносив, що єму повело ся і що згадані банкноти вислав банк Монру і Ска до Аддісона Вільмота в Парижи. Переведені сейчас розвіди виказали, що Аддісон Вільмот був богатим Американцем, котрий з своєю хорошою і ексцентричною жінкою, дочкою каліфорнійского міліонера, мешкав в елєґантнім готели при улици Клебер. Хороша „Пуссі Вільмот“, що мала вже два розводи за собою, віддаючи ся за свого теперішного мужа, була не лише в американьскій кольонії, але й в цілім Парижи звісною і при тім улюбленою особою, що уходила вправдї за легкодушну і надто веселу але за дуже добру женщину.

То було всьо, що Кокеніль знав о ній, коли в понедїлок коло полудня зайшов до дому Вільмотів. Пан Вільмот збирав ся саме всїсти до свого самоїзда і досить нетерпеливо слухав, коли аґент розпитував єго о пятьсотфунтові банкноти, „за котрими слїдить, бо має причину здогадувати ся, що они фальшовані“.

— Я їх вже не маю, мій любий пане — відповів добродушний, грубий Американець. — Они вже давно полетїли з вітром.

Кокеніль висказав свій жаль і позволив собі спитати, чи він случайно не міг би собі пригадати, кому платив ними.

— Позвольте — говорив Вільмот надумуючись — менї здаєть ся, що два три з них дав я в маґазинї біля при улици de la Paix; один розміняв я у Генрі'ого на французскі гроші, а прочі — ага, тепер собі пригадую! Прочі дав я моїй жінцї.

Аґент дуже вічливо подякував за поясненє і Аддісон Вільмот, радий що позбув ся непрошеного гостя весело пігнав до Фонтенебльо.

Найблизші години провів Кокеніль на найподрібнїйшим вислїджуваню житя хорошої Каліфорнійки. При тім довідав ся, що она мимо многих залицянь нїколи не скомпромітувала ся і — що єго о много більше зацікавило — мала правдиву пристрасть до гри і спорту. Она була звістною особою не лише в салях гри в Монте Карльо і на площи париских перегонів, але дуже часто бачено єї і в білярдових салях „Олімпії“, де з напруженою увагою приглядала ся грі Мартінеца і на єго гру ставила великі суми. Один з тамошних маркерів пригадував собі, що порожний Ішпанець називав єї все своєю belle Américaine, хоч певно не знав єї по імени.

Коли Кокеніль о підвечірковій порі завернув знов на улицю Клебер, роздумував, чи то мислима річ, аби та ексцентрична дама відважила ся з білярдовим грачем вечеряти разом в сепаратцї. По всім, що про неї чув, можна було того надїяти ся, але на всякий спосіб належало перед усім розмовити ся з панею Вільмот.

Панї Вільмот приймила єго з недбалою рівнодушностию. Але коли він представив ся як тайний аґент і заявив, що хотїв би завдати їй кілька питань, дотикаючих скритоубийства в готели „Анзонія“, підняла ся з обидженим і гордим видом, аби єго кількома холодними словами попращати.

Але Павло Кокеніль не дав ся так легко налякати. Він вже нераз мав до діла з гордими великосьвітскими дамами.

— Прошу панї сидїти — сказав спокійно. — Мушу вас просити о пояснене, як то могло стати ся, що в кишенях убитого найдено кілька пятьсотфунтових нот, які ваш муж вам дав перед кількома днями.

— Звідкиж я то можу знати? — відповіла різко. — Я повидавала гроші в склепах і не можу відповідати за те, що з ними пізнїйше стало ся. Впрочім я нинї запрошена на обід і мушу убирати ся. Справдї не можу зрозуміти цїли тої розмови.

— Нї? — відповів з усьміхненим, але пронизуючим поглядом. — Цїль є та, що я хотїв би вас спитати, що мали ви спільного з тим білярдовим грачем, котрого в суботу вечером у вашій присутности застрілено?

— То неправда! — скрикнула. — Я того чоловіка зовсїм не знала. Як ви важите ся приходити сюди і мене в моїм власнім домі обиджувати?

— Ви дуже часто закладали ся при грі того Ішпанця — говорив Кокеніль спокійно.— Але то не мало би нїякого значіня. Але ви лишили в суботу ваш плащ і вашу шкіряну торбину в „Анзонії“ — прошу позволити! То певна річ, бо ваше назвище з адресою було вибите золотими буквами на спідній сторонї шкіряної кляпи. Ваш приятель ту кляпу у фіякрі відірвав а потяті кусники викинув крізь вікно; але я їх позбирав.

— Ви — ви — жахнула ся панї Вільмот і поблїдла.

— Так. Отже що ви робили в сепаратцї ч. 6?

Она глядїла на него хвилю мутними очима. Відтак нараз нохопила ся і прибрала зовсїм инший вид.

— Простіть, я перед тим не дочула доброго вашого імени — шепнула усьміхаючись.

— Павло Кокеніль — відповів він спокійно.

(Дальше буде).

Найбільшу трудність для втікача представляв перехід попри портиєрку. Там робить службу чоловік честний, знаючий всіх вязнів, котрий був би певно пізнав Січиньского, навіть в перебраню. Отже тут ужито ключа підробленого в порі по 10 год., коли портиєр замкнувши браму, ляг спочивати. Портиєр держить ключ від брами під подушкою і каже рішучо, що ніхто не міг єму его викрасти.

Січиньского вивели з вязниці найкоротшими дорогами, де лиш случайно міг стрітити ся з котримсь з дозорців. О скілько доси стверджено, не можна управі вязниці робити ніякого докору. Управа виконувала точно порученя прокураториї державної.

Зі Станиславова доносять, що матір Січиньского, Олена, котра мешкала там. як звістно, близько вязниці, виїхала вже зі Станиславова до Львова. Дальше доносять, що дозорці Нуда, Маляржі Тарнавский, котрі вже по части були признали ся, що помагали Січиньскому втечи, тепер випирають ся рішучо всего. За то жінка Нуди мала зізнати рішучо, що єї чоловік дістав 500 корон за випущенє Січиньского — але від кого, незнати.

— Огні. В старій пивници побіч дому ч. 2 при ул. Льва Сапіги складають дорожкарі, що стоять коло костела сьв. Мариї Маґдалини сіно і солому для своїх коний. Хтось, що звідтам брав сіно, запустив огонь і ціла пивниця станула в огни. Під ту пору спав там бездомний зарібник Олекса Кищак і був би без сумніву погиб, як би не то, що поліция довідала ся о огни і явила ся ще в пору на місци та збудила і вивела Кищака з пивниці.—В Посаді Хирівскій вибух огонь дня 10 с. м., але завдяки скорій акциї ратунковій місцевої сторожі пожарної і сусідних громад скінчило ся на тім, що згоріла лиш стодола господаря Гриня разом зі всім сегорічним добутком. Шкода виносить 3000 кор. і не була обезпечена.

— Бібліоґрафічна комісия Наукового Товариства ім. Шевченка має честь пригадати нашій суспільности про свої потреби. Комісия ладить повну бібліоґрафію всїх українських друків за роки 1901—1910, а від року 1911 видавати буде щорічно біжучу бібліоґрафію. З оглиду на те, що Наукове Товариство не має ніякої можливости само, без помочи суспільности зібрати всї друки, особливо відпустові, а також всякі дрібні летючі видання, а надто ті, що виходять на провінциї або в Америці, — (ріжні звіти, цінники, відозви, афіши, напр. брошури і відозви виборчі і ин.) та в продажу не поступають і можуть дістати ся до бібліотеки Товариства лише дорогою дарів, Бібліоґрафічна комісия звертає ся до всїх видавців, авторів і взагалі всїх спочуваючих цїлям Товариства з уклінним прошенєм присилати до єго бібліотеки хоч по одному примірнику кождого найменшого навіть друку або літоґрафії не вяжучи ся ніякими партийними чи якими иншими переконанями, бо Бібліоґрафія наша реєструвати буде все, що виходить в нашій мові, незалежно від змісту видання, поглядів, які в нїм переводять ся, і правописи, якою оно друковане. Комісия сподїває ся, що сей єї заклик не піде на дармо, що єї голосу услухають всї, до кого она звертає ся, і пošліщать їй на поміч в інтересі рідної науки. Видання належить висилати на адресу Бібліотеки Наукового Товариства імени Шевченка у Львові, ул. Супіньского ч. 21. Виказ жертводавців друкують ся в Хроніці Товариства і на жаданє висилає ся кождому з них. — Бібліоґрафічна комісия Наукового Товариства імени Шевченка.

— Маркіянові сьвята відбули ся дальше величаво в Чорткові і Дрогобичи а Сянїччина буде обходити се сьвято дня 8 грудня с. р. Комітет зложений з пп.: проф. ґімн. Роман Ковалев, субстит. нотар. Теод. Будзиновский, укінч. студ. богослов. Олекс. Бучацкий, канд. адвок. Волод. Бучацкий, сотруд. в Сяноцї о. Чапельский і учит. народ. Ґавдияк запрошує на се сьвято до Сянока города Романа всїх, що бажають почтити незабутного Маркіяна з цїлої Сявіччини, Ліськчини, Риманівщини, Буківщини, Устричини, Дукельщин та й з цїлої безталанної Лемківщини.

— Три намірені самоубийства. В реальности при ул. Бартоша Ґловацкого ч. 6 муляр Ігнатий Жиґульский вбив собі в самоубийчім намірі в груди під серце великий кухонний ніж. Поготівля ратункова відставила его в безнадійнім стані до шпиталю. Що спонукало его до самоубийства, не знати. — Зарібник Василь Коцко на Замарстинові випив знов в самоубийчім намірі значну скількість спірітусу. Та й его відставлено до шпиталю. Наконець того самого дня хотіла відобрати собі житє двайцять кількалітна зарібниця Стаха Конечна в однїй з реальностий при ул. Бартоша Ґловацкого і зажила значну скількість фосфору. Стация ратункова подала їй першу поміч і полишила дома. Конечна хотїла відобрати собі житє з жалю, що наречений єї покинув.

Телеґрами.

Відень 14 падолиста. Рада державна. На початку сего засїданя якийсь Ґершон Рош з Тісни кинув з другої ґалєриї на лави польских послів письмо, в котрім представляє себе яко жертву начальника громади в Тісній Беніяміна Мальца. — Президент висказав глубоке сожалїнє з причини послїдної бійки в Парляменті і відкликнув ся до послів, щоби в інтересї достоїньства палати того рода сцени більше не повторили ся. — Пос. Малік перепросив палату. Приступлено до порядку дневного і промавляли звітники комісиї для дорожнечі Ерб і Єржабек та звітник меншости Реннер.

Монахів 14 падолиста. Кн. реґент розвязав палату послів.

Петербург 14 падолиста. Серед послів подають собі копію телеґрами, яку Коковцев одержав з висших кругів. Телеґрама висказує повне вдоволенє з причини виступленя президента міністрів в справі Фінляндиї, підчеркує правдиво російску достойність єго виступленя і змисл державний, чого доказом була ціла промова. Становище Коковцева уважають за остаточно укріплене.

Константинополь 14 падолиста. „Monit. orient." доносить, що міністер справ внутрішних одержав депешу з Тріполїса з вістию, що турецкі пушки знищили італїяньский аероплян, котрий лїтав в цїлях вивідуючих.

Часописи доносять, що Турки і Араби коло Бумелїяну виконали приступ на італїяньскі позиції, але вислїд сеї борби ще незвістний. — Валї Тріполїса, що тут перебуває, відбув конференцию з міністром справ внутрішних.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТНА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·33**, 8·45, **2·30§)**, **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, **10·02§)**, 1·45, 6·50, 11·35
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·23**, **9·09**, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в субогу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·45, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·57, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·17, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.